

● **Генерал Рафаель Трухільйо** з Домініканської Республіки перебував 10 днів в Іспанії з відвідинами у голови іспанської держави, генерала Франка. Прощання було маніфестаційне і сердечне: ген. Франко, його дружина і всі члени уряду проводили генерала Трухільйо окремим поїздом до Барселони, звідки він від'їхав додому.

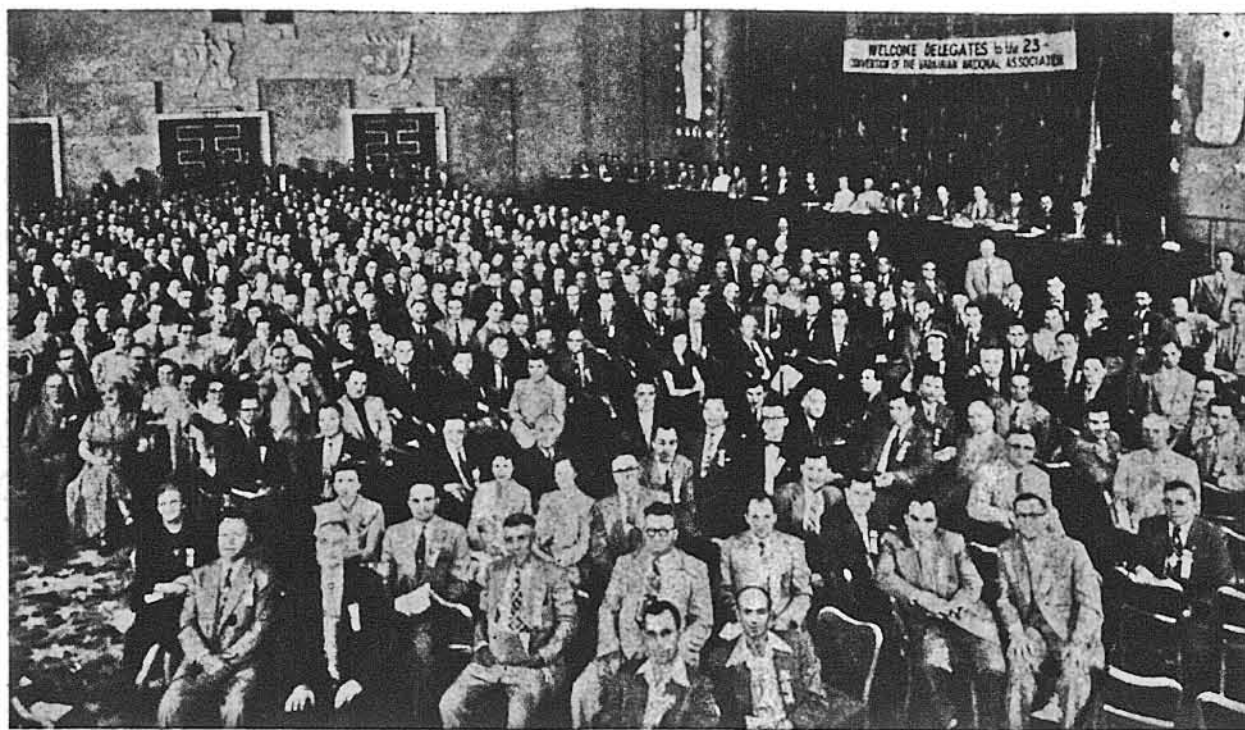
XXIII. КОНВЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ В ФОТОГРАФІЇ

Остання, 23-тя з черги, Конвенція Українського Народного Союзу, що відбулася в столиці країни, у Вашингтоні, в тиждень від 31-го травня до 5-го червня, перейде до історії теж як одна з найбільш успішних політичних маніфестацій Американських Українців в користь Українського Народу та його визвольних змагань. 15 сенаторів, конгресменів і представників уряду, в тому найвищі представники Конгресу, спікер Палати Репрезентантів Мартін і сенатор Новленд, лідер республіканської більшості в Сенаті, виступили на тій конвенції, даючи найвищі признання УНСові, Американським Українцям та Українському Народові за їх творчість та змагання до волі. З нагоди Конвенції відбулася теж майже тригодинна конференція представників У.Н.С. в Державному Департаменті, під час якої заторкнено та вияснено низку важливих питань відносно американської закордонної політики і українських визвольних змагань.

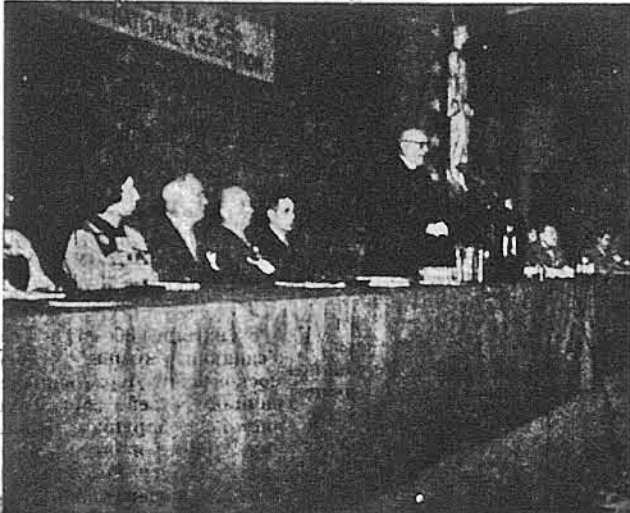
(Фото: М. Бродин).

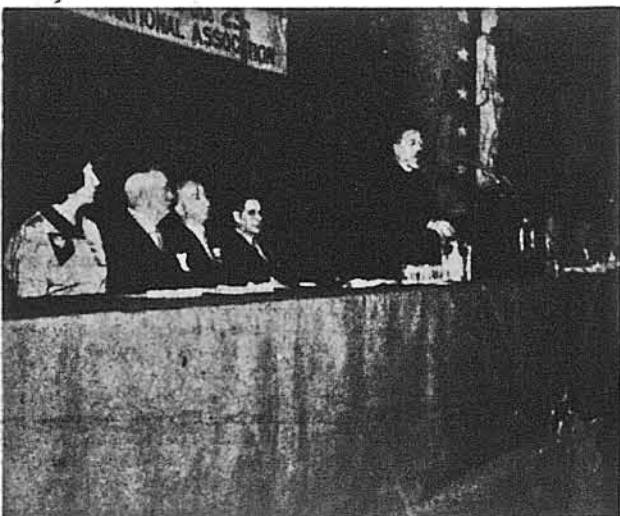
Конвенція починається... — Д. Галичін, голова УНСоюзу, виступає з вступною промовою, вітаючи делегатів, згадуючи тих членів УНС, що померли та стверджуючи, що звітний період чотирьох років був найуспішнішим в історії УНС. Біля нього за президіальним столом сидять члени Головного Уряду.

Загальний вид на конвенцію. Понад 500 голів звернулось в бік фотографічного апарату, полегшуючи „увіковічення“ на фотографічний кліш цієї історичної події.

Конвенція починається з Богом. Веч. о. д-р П. Пилипець, український католицький парох Вашингтону, проводить молитву, прикликаючи Божого благословення конвенції та її нарадам. Ойстіа о. д-р Пилипець виступає хвилюючою промовою-привіт, згадуючи про заслуги Українського Народного Союзу для українського народу та його визвольної боротьби.

Гимчасом оголошено прийняття на залі Архископа Української Православної Церкви, Владики Метислава. Запрошений до слова, Владика Метислав виступає з промовою, вітаючи конвенцію та підкреслюючи зв'язок Української Православної Церкви з народним життям.

Хоч на самій конвенції не проявлялись будь-які групи делегатів, проте вони, як і на кожному подібному зібранні, були. Тут, наприклад, бачимо групу делегатів, які віднесли на конвенцію „певну перемогу“, здобувши вибір до Головного Уряду однієї своєї кандидатури більше, ніж приписане статуту мінімальне число трьох.

Однією з перших функцій конвенції був вибір Президії, до якої були обрані: адв. М. Пізнак — голова, д-р В. Галам і п-ні Л. Івченко — заст. голови, та п-ні Н. Гіббайло-Гіббонс і Ю. Баранюк — секретарі. П. Д. Галичін готує п. Шапаконі за вибір та передає йому провід конвенції. Церемонії приглядаються інші члени Головного Уряду і нововибраної Президії, а п. Р. Слободян, головний касир (перший зліва) вважає, що його функція за президіальним столом тимчасом закінчена і поспішає погляджувати конвенційні фінансові справи.

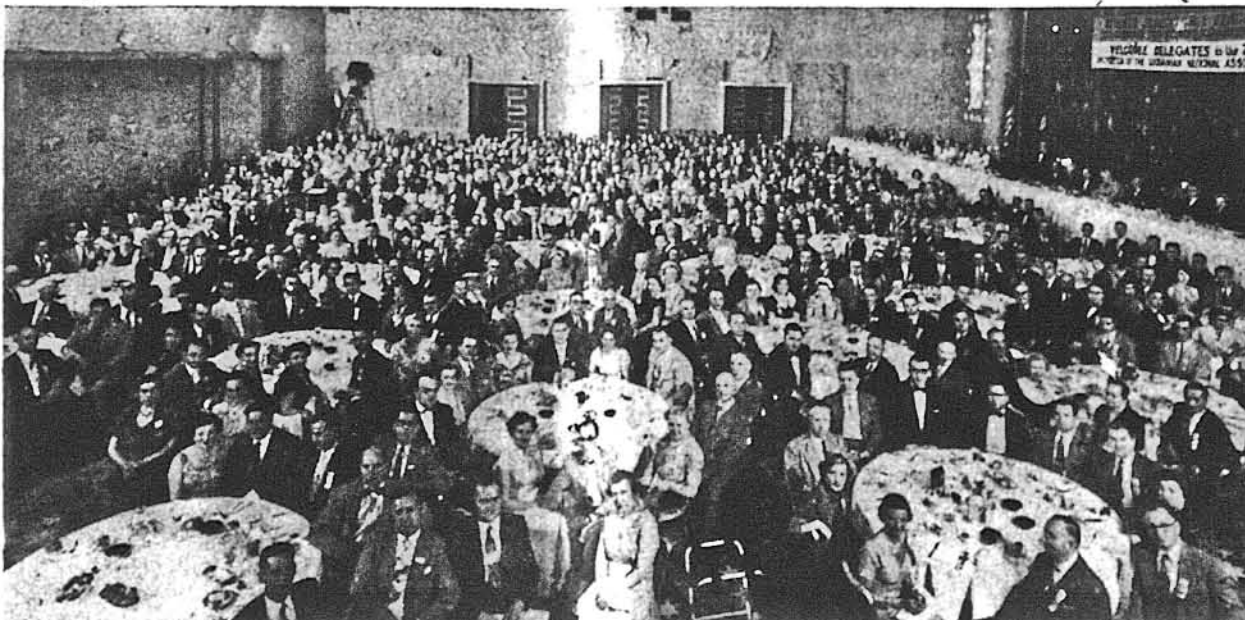
На порядку нарад конвенції були в першу чергу звіти Головного Уряду, в тому і звіт Редакції „Свободи“, який виступав д-р Лука Мишуга.

Тут знову група делегатів з-поміж новоприбулих членів УНСоюзу. Вони зорганізовано видавали три свої кандидатури до Головного Уряду, а разом усіх їх кандидатур було сім. Вибрано одного, д-ра Я. Падоху.

Адв. М. Пізнак, перебравши ведення конвенції, виступає з промовою, дякуючи за вибір та закликаючи делегатів і делегатів до співпраці, щоб конвенція була „направду успішна“.

З нагоди 23-ї конвенції УНСоюзу відбувся бенкет, в якому взяло участь понад 500 делегатів і гостей. Бенкет, який включав теж артистичну програму, був головним форумом для виступу високих американських представників, які вважали собі за честь і привілей виступати на цій конвенції.

Однією з найважливіших подій на конвенції був виступ сенатора Новленда, лідера урядової республіканської більшості в Сенаті та одного з головних представників американського політичного світу. Сен. Новленд гостро засуджував традиційний російський імперіалізм та з цілою рішучістю твердив, що світ не може на довшу мету продовжувати теперішній стан наполовину вільного і наполовину поневоленого і тим самим визволення України є тільки проблемою часу.

Між американськими промовцями на бенкеті був теж сенатор Айвс з Нью-Йорку, який готував Українському Народному Союзові за його величезну працю, виконавши „впровадження“ 60 років для добра З'єднаних Держав та для визволення України.

Едвард О'Коннор, колишній комішнер Д.П. і тепер зв'язаний з конгресовою комісією Керетена для розслідування більшовицьких завоювань, був одним з перших промовців на конвенційному бенкеті УНСоюзу. М-р О'Коннор — відомий приятель українців та їхніх змагань. Своєю промовою він зачав українським зверненням: „Пані і панове“ та, переліпивши низку порівнянь між американськими і українськими визвольними змаганнями, закінчив її теж словами українського національного гімну: „Ще не вмерла України!“

Мр. В. Роджерс, діючий заступник генерального прокуратора З'єднаних Держав, подібно, як і м-р О'Коннор, зачав свою промову українською фразою „Пані і панове“, та говорив про заходи уряду забезпечити країну від „п'ятиколонної комуністичної загрози зсередини“. Сенатор Новленд зліва і голова УНСоюзу п. Д. Галичін справа уважно прислухаються до твердження цього високого представника уряду.

XXIII. КОНВЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ В ФОТОГРАФІЇ

Л. Івченко

МОЯ ПЕРША КОНВЕНЦІЯ УНСОЮЗУ

Через те, що саме в неділю 30 травня я мала бути на програмі "Вечора розваги" Народного Дому в Нью-Йорку, я пропустила найбільш цікавий момент конвенції — прелімінарні переговори і зустрічі, договорення і обіцянки, — з яких більшість, здається, полетіла в повітря вже на правивборах. Неділя була також і днем зустрічі старої гвардії Союзу і перегляду її сил: хто ще залишився і стоїть на варті. А вони стоять на варті твердо, хоч часом і оглядаються тривожно, чи буде кому їх заступити. В заступники, вони, цілком природно і нормально, хотіли б мати своїх дітей. Щодо їх ставлення до новоприбулих, то можна було відчувати подвійне ставлення: з одного боку їм би й хотілося мати більше новоприбулих на активній роботі в Союзі, а з другого боку, вони побоюються політикування, що проявляється в їхній реакції під час дискусії на всякого роду запитаннях неділю вступу до різних завдань.

Тут роджена молодь.

Тут роджену молодь закизувала на цю конвенцію чутка, що "новоприбулі хочуть перебрати Союз". Хто пустив цю чутку — невідомо, але вона мала ті добрі наслідки, що молодь рухнулася на конвенцію і представила собою міцну і тверду групу.

Якщо їх інтерес не закінчиться на конвенції, а поведе до того, що вони втягнуться до Союзу своїх друзів і заапрують там своїх дітей, тоді ця конвенція матиме величезне значення для майбутнього Союзу. Поскілки ця "молодь" — в діапазоні від 20 до 45 років — є ділові американці, що добре знають цін грошам і важливість доброго господарювання в Союзі — то можна сподіватися, що наступних 4 роки будуть роками пожевавлення внесу до Союзу в молодечий і діточий департаменти.

Новоприбулі.

Новоприбулі були поділені між собою і тому їх вплив був малий, хоч на першу конвенцію по закінченню приїзду Ді-Пі з Європи в Америку — новоприбулі показали велику групу в 60 делегатів. Але на ці 60 делегатів кандидувало на радних яких 7 новоприбулих — що, безперечно, розбило голоси. Треба одверто сказати, що коли б не заклики п. Галичина до конвенції про те, що треба дати місце новоприбулим, які поповнюють Союз новими членами, то новоприбулі навряд чи мали б і того одного радного, якого тепер мають в особі д-ра Я. Падюха.

Виглядали ми всі, новоприбулі, трохи розгублено і пригломшено. Вся процедура

виборів, виступи, гарячі дебати, що часом переходили в гомін в залі — все це було новим і незвичайним. Сама система виборів-правивборів, де фактично тільки висувають кандидатів — і потім самі офіційні вибори на бальотах — все це було дивне і незнайоме. Спеціально для мене, що під системою дала один тільки бюлетень з усіма кандидатами — не більше і не менше — і мусіла потім просто викинути цей бюлетень в урну, — це вільний доступ всіх до свого ж був захоплюючим і кинулася в гру і гра до виборів, хоч і не бачила шансу на перемогу, бо не мала за собою жодної групи. Але такі вибори добрі тим, що дають змогу людині пізнати свою особисту вартість серед громади і, доставши 177 голосів — я знаю тепер, що хтось десь стежить за моєю діяльністю і рахує її.

Хто читає "Свободу"?

Питання можна було вивчити хто саме уважно і розумно читає "Свободу" — найбільше це старі члени Союзу і її лемки і галичани, що вже не люблять слухати багато паритичних галицьких промов просто через те, що ці речі їм давно вже стали не тільки самозрозумілими, але й злигали так міцно в основі їх діяльності і життя, що вони вже не потребують багато над цим розводитися, а хочуть почути реальні пропозиції: що саме треба зробити, щоб вийшло на краще для української справи. Вони підходили до мене і задували статті, що я писала десь 3-4 роки тому, чи хотіли знати, чим кінчається моя п'єса, уривок з якої друкувався в "Свободі". Вони питали, що робити для збереження української мови серед дітей новоприбулих — і з гордістю говорили, що їх унуки вміють говорити по українськи і з жалем питали, чому часом діти новоприбулих вже говорять

по англійськи, коли граються між собою. Вони знають напам'ять кількість членів по різних департаментах і є тою невеличкою групою, що вивчає звіти ексекютив в "Свободі". Словом на мою думку, стара союзова гвардія є тою групою членів, на яку варто орієнтуватися в підході до союзових справ і молоді і новоприбулі. Бо може бути небезпека, що молодь підійде до Союзу надто по-бізнесовому, а новоприбулі можуть втягнутися туди занадто багато політики.

Залю гуде.

Але були дві сесії, коли і ця стара гвардія дала собі волю і гула та тупала, як і скільки хотіла. Це було, коли справа заходила про гроші — діти делегатів і платня головним урядникам — президентів, секретарів і касирів, дивіденди.

У мене було враження, що і зала і п. Слободян грають добре знайомо і улюблену гру, вірніше, з захватом виконують традиційно установлені ритуал доброго торгу. За цим ритуалом, Р. Слободян кричав на залу, а зала на нього, закликаючи щадити Союз, звертався до розуму і серця, — зі слозами на очах вказував, що це ж не його гроші — але ввесь час торгувався за кожний цент. Коли нарешті торг закінчився десь посередині — як і треба було сподіватися — і делегати і Р. Слободян були втомлені, але задоволені собою і тим, що традицію дотримано.

Правивбори.

І саме після цієї бурхливої сесії було роздано перші по роки бальоти на правивбори де кожний мусів написати, а когось кандидата на всі пости Мушу признатися, що перших три хвилини я дивилася на порожній бальот — і кріва к і л а к о безконкурсний імен, не могла згадати, кого ж я мала на думці іменувати

Отут і приходять в поміч лєтучки і картки з іменами і фотами кандидатів, що їх самі кандидати та їх прихильники розкладали по стільцях на залі ще зранку. Більшість заготовувала такі картки здоху, друковані в справжній друкарні, з описом заслуг в Союзі і доброго характеру кандидата. Після першої сесії стали з'являтися загальні листи кандидатів тої чи іншої групи, накручені напавидку на міміографі, що його привіз один передбачливий чоловік.

З свого місця в президії я могла бачити, як одні змітали

всі папери з стільця на підлогу, а інші старанно ховали їх до кишені. Моя передвиборча кампанія складалася з одної моті прихильки, що старанно крутила лєтучку з моїм іменем на міміографі. Лєтучка виходила невірною і бліда, і то того ж її не вистачило навіть розкласти на всі стільці. Але ми черпнули столи з'являлися загальні листи кандидатів, що там не було жодного фото і люди не всі знали, що Л. Івченко і я — це та сама особа. Кошти моті перелічили на стор. 5)

Конгресмен МекКормік з Массачусетс промовляв під час одної із конвенційних сесій, високо оцінюючи українські жертви в боротьбі проти комунізму і російського імперіалізму та стверджуючи, що з цього повинні брати собі приклад всі інші країни вільного світу з Америкою на чолі. Біля конгресмена МекКорміка сидять за президіальним столом (від ліва) д-р Галлан, заст. голови конвенції, голова конвенції адв. М. Пізнак, стоїть за столом п. М. Давискіба, головний радний УНСоюзу з Массачусетс, а справа сидить п-ні П. Гіббайл-Гіббонс, секретарка конвенції.

Сен. П. Г. Доглес з Ліной розселив усіх своїм жартом на початку своєї промови на конвенційному бенкеті УНСоюзу. Описав він говорив про недоцінювання вільним світом важливості українського союзника в боротьбі проти комунізму та російського імперіалізму і закликав до співробітництва американської політики в користь визволення українського народу.

Сен. Фергусон з Мішїген говорив про "чудо", якого довершили організовані в Українському Народному Союзі українці в обставинах американської волі, вважаючи це за "доказ" того, що могла б зробити та який вклад у вселюдську скарбинуцю могла б дати українська нація в подібних умовах. Сенатор висловив свою впевненість, що вже недалеким той час, коли й ті українці, що тепер в неволі за залізною заслоною, з'єднаються з нами в один великий сім'ї вільних і незалежних народів.

Конгресмен Керстен тільки що скінчив свою промову, в якій домагався зрівняння дипломатичних взаємин з Советським Союзом до "активної визвольної політики" ЗДА у відношенні до України й інших поневолених народів. Ному дякує за виступ голова конвенції, адв. М. Пізнак, що разом з п. П. Лисогором, попереднім заст. голови УНСоюзу, напереміну представляли гостей на бенкеті. Посередині сидить задувано п. Григорій Герман, головний секретар УНСоюзу, що був товмистром бенкету. З бока сидять: сен. Новленд (ліва) і голова УНСоюзу п. Д. Галичич (справа).

Цими фотографіями далеко не вичерпано всіх виступів на конвенції, між якими треба окремо згадати виступ Джозефа Мартіна, спікера Палати Репрезентатів, який виголосив довшу промову із вивченням, що волі не можна перемогти на довшу мету та що воля українського народу раніше або пізніше, але напевно переможе. Конвенції був присланий свого привітального листа президент Двайт Д. Айзенгавер.

Сенатор Еверет Дірксен з Ліной виступив на конвенції під час другого дня нарад. Він говорив про риняльне значення волі в житті людей і народів. "Воля — це наша збірна і індивідуальна відповідальність, не тільки воля наша власна, але й воля українського та всіх інших народів!" — твердив він. Після промови він щиро оплескував делегацію з Ліной, яка встала на його привітання. Біля сенатора від ліва (сидить) д-р В. Галлан, заст. голови конвенції, і стоїть п. Іван Дужанський з Шікаго, приятель сенатора та п. Дмитро Галичич.

Після свого виступу сенатор Дірксен відфотографувався з делегатами з його стейту. Біля нього (ліва) попередня головна радя УНСоюзу п-ні Васильовська.

...а перед своїм виступом сенатор Дірксен сидів на залі разом з делегатами та звертався до п. Дужанського за висношеннями у веденні українською мовою нарадах.

Із делегатами зі свого стейту (Мішїген) фотографувався теж сенатор Фергусон.

Конгресмен МекКормік в оточенні делегатів з Массачусетс.

Група делегатів з Коннектикута.

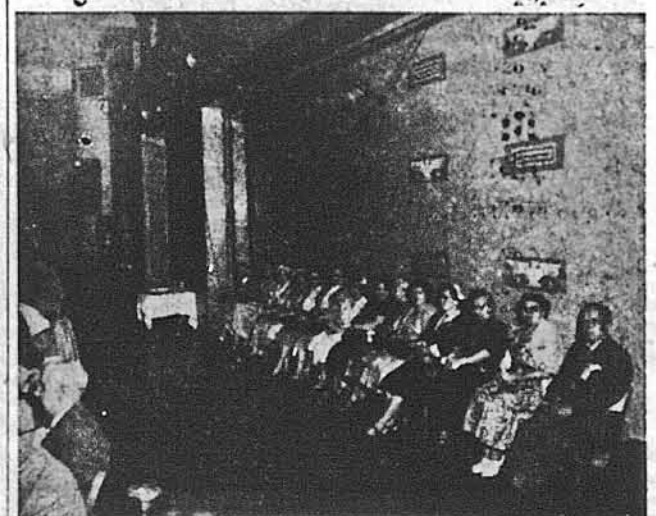
Перед конвенційним бенкетом, відбулось "коктейл-парті" в одному з приміщень готелю Статлер, де відбувалась конвенція і де був бенкет. В цьому "передпріятті" взяли участь (які американські гості, між ними конгресмени Фіген (посередині), п-ні О'Коннор (біля нього справа), м-р О'Коннор (другий справа) в оточенні їхніх українських приятелів: — Т. Лисогора (перший справа), його дружини Марії (друга зліва) та інших.

Зула влаштована з нагоди конвенції і виставка "народного інтелекту", яку організували на місці та якою завідували п-ні Ст. Галичич, п-ні Близняк (ліва) та п. Галина Слободян (справа), дочка головного касира УНСоюзу.

У вестибюлі біля залі конвенційних нарад в готелі Статлер був окремий сталець з переважно англомовними виданнями УНСоюзу. Цими виданнями живо інтересувалися делегати і ости, зокрема американці. Завідувала сталецьом п-ні Квітка Етецюк (посередині), урядничка Адміністрації "Свободи", а потрібні їй допомагали інші пані, включно з дружиною голови УНСоюзу, п-нею Степанією Галичич (ліва) та п-нею Близняк (праворуч), що спільно вітають гостей.

Були на конвенції теж і гості. Тут група гостей, переважно родин делегатів, сидить відділено, щоб не було будь-яких підозрін під час голосування.

P. O. Box 309,
Grand Central Station, New York 17, N. Y.

